

Hồi 94

Cuộc Hành Trình

A

ã Quân Vũ nhìn nàng và nghĩ rằng:

“Nàng là một nữ ma đầu, nếu ta đi với nàng chắc sẽ bị người ta bàn luận. Nhưng nàng là kẻ đã cứu ta bao phen thoát nạn, có lý đâu ta lại mở miệng đuổi nàng đi.”

Chàng do dự mãi không quyết định được.

Ngọc Tiêu Tiên Tử là một kẻ thông minh tuyệt thế, nàng nhìn nét mặt Mã Quân Vũ thoáng hiểu ý ngay, nàng mỉm cười nói:

- Mã thiếu hiệp! Khỏi phải bận tâm vì ta. Người hãy cùng lĩnh sư muội và Cư phân cuộc chủ thắng tiến. Từ nay người đã có kẻ đồng hành thiện tâm, không còn lo ngại gì nữa. Ta đưa người đến đây kể như tròn nhiệm vụ. Ta xin cáo biệt.

Nói vừa dứt lời nàng tung mình lên phóng đi như gió, chỉ chớp mắt nàng đã mất dạng.

Mã Quân Vũ đứng nhìn theo, chàng cảm thấy hối hận vô cùng, cúi đầu suy nghĩ với vẻ mặt buồn man mác. Qua một hồi lâu chàng buông một tiếng thở dài rồi quay lại nắm tay Thanh Loan cùng đi theo sau Cư Nguyên Phát.

Ba người đang vượt qua một khu rừng âm u tịch mịch, bỗng nghe vắng vắng đâu đây có tiếng thở than não nuột, chàng ngạc nhiên đưa mắt nhìn tứ bề vẫn không thấy gì cả.

Thình lình một tiếng gọi bên lưng chàng:

- Mã thiếu hiệp! Không ngờ người cũng có mặt nơi đây?

Tiếng gọi lạnh lạnh gần như quen thuộc quá của một kẻ quần thoa. Chàng quay lại nhìn một tà áo phát phơ trong đám cây bên lề đường rồi hiện ra một hình bóng thon thon yếu điệu.

Qua giây phút sửng sốt, chàng nở một nụ cười tươi thắm nói:

- Tô cô nương mạnh giỏi chứ?

Nàng liếc ngó Mã Quân Vũ một cái:

- Sao chỉ có hai người? Còn lĩnh sư và hai vị sư thúc không cùng đi với sao?

Bị nàng hỏi một cách đột ngột, chàng đứng im không nói gì cả. Nàng lấy làm lạ định hỏi nguyên do thì Cư Nguyên Phát tỏ vẻ bất bình nhìn nàng cau mày nói:

- Tô cô nương! Đừng nói nhiều nữa, hãy cùng chúng tôi đi về một thể.

Tô Phi Phụng lạnh lùng cười nhạt nói:

- Cư thúc thúc nói thế là nghĩa gì? Thúc thúc nên biết rằng tôi phải xa cách Mã thiếu hiệp và Loan muội từ lâu, nay được gặp nhau tôi cần chuyện vãn. Vậy tốt hơn là thúc thúc hãy về trước đi.

Lúc đó Thanh Loan thấy nàng không vui liền bước đến nắm tay nàng và nói với Cư Nguyên Phát:

- Cư phân cuộc chủ! Lần này chúng tôi đến đây có nhĩa ý thăm Tô tỷ tỷ. Sao người lại nói vậy?

Ông ta từ từ đáp:

- Lý cô nương chưa thông cảm chứ tôi đâu dám cản trở sự gặp gỡ của ba người, nhưng tôi không muốn trì hoãn vì sợ trái lệnh Bang Chủ.

Bấy giờ Quân Vũ mới mở miệng nói với Nguyên Phát:

- Có Tô cô nương ở đây thì khỏi cần Cư phân cuộc chủ dẫn đường nữa.

Lý Thanh Loan nghe chàng nói vậy liền phụ họa:

- Tô tỷ tỷ! Vũ ca nghĩ rất đúng. Chúng ta hãy thông thả đi vậy.

Cư Nguyên Phát đứng dò xét thấy sự gặp gỡ này quả không phải là thù nghịch mà là sự gặp gỡ trong tình thân. Ông bèn gật đầu nói:

- Nếu vậy thì các người cứ ở đây trò chuyện đi. Lát nữa ta sẽ trở lại dẫn đến Ngân Tinh Các.

Vừa dứt lời, lão liền phóng mình vụt đi. Trong chốc lát lão đã biến mất.

Chờ cho Cư Nguyên Phát đi rồi, Tô Phi Phụng nở một nụ cười tươi thắm nói với Mã Quân Vũ:

- Mã thiếu hiệp! Cách biệt nhau lâu quá, người có nhớ tôi không?

Nghe Tô Phi Phụng nói, chàng hồi tưởng lại trong dĩ vãng xa xưa bỗng cảm thấy lâng lâng trong dạ.

Tô Phi Phụng như hiểu thấu lòng chàng, mỉm cười nói:

- Mã thiếu hiệp! Suy nghĩ làm gì đến chuyện xa xưa cho bận tâm nhọc trí.

Chàng nghe nói thế giựt mình biến sắc không nói nên lời. Lý Thanh Loan thấy vậy muốn xen vào một câu đùa cợt để phá tan bầu không khí nặng nề ấy. Chợt nàng thấy đầu Tô Phi Phụng cạo nhẵn không còn một sợi tóc bèn nói:

- Sao tỷ không để tóc lại, để cái đầu trọc khó coi quá!

Mã Quân Vũ không ngờ nàng lại có thể nói như thế.

Nhạo báng chẳng?

Tô Phi Phụng cũng hơi thẹn thùng nói:

- Lý muội! Muội còn nhỏ làm gì biết được vụ này. Có lẽ đây là cái nợ tiền kiếp, nay tử phải trả.

Mã Quân Vũ rất bối rối trước thái độ của hai người, chàng nói bằng một giọng thở than:

- Nếu hai người xích mích với nhau là do tôi cả, tôi xin gánh chịu vì...

Chàng nói đến đây thì Tô Phi Phụng bỗng ngắt lời nói:

- Việc đã qua rồi xin bỏ đi, xin huynh đừng nhắc đến nữa.

Nàng nói bằng một giọng ghen ngào khiến Mã Quân Vũ cũng xót xa bồi hồi. Chàng thông thả đáp:

- Tình của cô nương đối với tôi sâu như biển còn nghĩa nặng như non...

Nói đến đây, chàng cảm thấy mình lỡ lời vì không thể nói câu này trước mặt Thanh Loan nên chàng vội cải chính:

- Ngày trước Tô cô nương đã cứu tôi nhiều phen, tôi không bao giờ quên ơn ấy. Chỉ vì không có cơ hội để báo đáp, lòng tôi rất buồn.

Một giọng nói ngọt ngào như ru, khiến Tô Phi Phụng say sưa đắm đuối. Nàng ngồi yên lặng mơ hồ ôn lại dĩ vãng êm đẹp giữa nàng với chàng họ Mã nên nàng không còn nghe thêm lời nào nữa cả.

Khi Mã Quân Vũ dứt lời thì Tô Phi Phụng như tỉnh giấc hiêm bao, nàng hỏi:

- Mã thiếu hiệp! Nãy giờ huynh nói gì?

Mã Quân Vũ còn ngạc nhiên sững sốt thì Lý Thanh Loan nói:

- Vũ ca nói rõ ràng như thế sao tử tử lại không nghe? Hay là tử tử không muốn nghe?

Tô Phi Phụng gượng cười rồi nói:

- Loan muội! Nãy giờ tử đang suy nghĩ một chuyện khác nên không nghe được, mong muội đừng cười tử nhé!

Dứt lời nàng lại cười lên, tiếng cười như hàm chứa một sự khóc than ai oán.

Mã Quân Vũ thấy thế không khỏi chạnh lòng, chàng không biết đối xử thế nào trong cảnh nào nề này.

Bỗng đâu một bóng người xuất hiện đứng cúi đầu cung kính chào Tô Phi Phụng, nói:

- Tuân lệnh của Bang Chủ xin mời cô nương về bang cuộc.

Nói xong gã đứng nép một bên chờ nàng trả lời.

Tô Phi Phụng như không nghe gì cả, nàng vẫn cười mãi như điên dại.

Lý Thanh Loan lướt tới nắm tay nàng nói:

- Thôi! Xin tởm đừng cười nữa, muội sẽ khóc lên đây.

Tiếng cười buồn thảm biến thành ghê rợn làm cho Lý Thanh Loan kích động tâm tình, giọt lệ tuôn rơi trên đôi má.

Mã Quân Vũ thấy vậy cuống cuống không biết nói sao.

Thì lúc đó Cư Nguyên Phát đã trở lại, bảo:

- Mã thiếu hiệp! Chúng ta đi thôi.

Vừa dứt lời thì có hai người đàn bà bước ra đỡ Tô Phi Phụng rẽ vào trong rừng mất dạng.

Lúc bấy giờ Mã Quân Vũ như tỉnh cơn ác mộng. Chàng nắm tay Thanh Loan nói:

- Chúng ta đi thôi!

Lúc đó Cư Nguyên Phát chạy trước mấy trượng rồi quay đầu lại nói:

- Ngân Tinh Các chỉ còn cách đây chừng năm sáu dặm. Ta chạy lẹ một chút để tới cho sớm.

Nói xong, lão không chờ sự trả lời, cứ trở tài khinh công thẳng tiến.

Mã Quân Vũ biết hăm muốn thử tài khinh công của mình, liền cười gằn một tiếng rồi vụt chạy theo. Chàng sợ Lý Thanh Loan theo không kịp nên không dám chạy mau lắm. Nhưng lạ thay Lý Thanh Loan lại theo sát cánh chàng một cách dễ dàng.

Mã Quân Vũ lấy làm lạ. Chàng chạy nhanh thêm thì Lý Thanh Loan vẫn không thua một bước. Chàng liền nắm chặt tay Lý Thanh Loan đề khí nhảy lên không vụt tới sáu bảy trượng, nhảy tiếp mấy cái thì đã đến sau lưng Cư Nguyên Phát, chỉ còn cách một trượng mà thôi.

Mã Quân Vũ định dùng sức đỡ vì Thanh Loan chạy nhanh chắc nàng sẽ vất vả mệt nhọc lắm. Nhưng khi tung mình nhảy tới, Lý Thanh Loan vẫn phóng mình một cách nhẹ nhàng không cần phải giúp đỡ. Thế thì thuật khinh công của nàng đâu kém gì Mã Quân Vũ. Nàng vẫn tự nhiên không chút mệt nhọc, nhìn Mã Quân Vũ nở một nụ cười thích thú. Mã Quân Vũ cũng vui vẻ khen:

- Hôm nay công lực muội tiến bộ khá nhiều, coi ra còn giỏi hơn huynh nữa đấy.

Ta nên biết công lực của Lý Thanh Loan khi trước còn thua Mã Quân Vũ rất xa. Hai người chia tay nhau đã nửa năm mới gặp lại, nay nàng lại như không thua gì Mã Quân Vũ cả.

Lý Thanh Loan gật đầu một cái nói:

- Bích tỷ tỷ khuyên muội phải cố tâm học tập võ công để sau này giúp huynh đánh nhau với người ta. Bởi thế muội cố gắng rèn luyện chỉ trong một cuốn sách mà thôi. Trong ấy có ghi chép đủ các thứ võ công, kiếm thuật, nội công, cái gì cũng có cả. Chúng em hai người cùng học, nhưng muội hiểu biết rất mau, còn Bích tỷ tỷ chậm hơn muội nhiều lắm. Nếu muội cố gắng học trong mười năm sẽ biết hết những võ công ghi chép trên cuốn sách đó.

Mã Quân Vũ cười nói:

- Muội thông minh lắm! Nếu cố tâm học tập thì mau giỏi hơn người.

Hai người mãi chuyện trò nên phải chạy chậm. Bấy giờ Cư Nguyên Phát đã vượt xa quá ba bốn trượng.

Ba người ai nấy đều ra sức chạy nhanh vượt qua bên năm cụm núi.

Đi đến một khoảng đất bằng, Cư Nguyên Phát dừng lại ngó phía sau thì thấy hai người đã đuổi sát mình. Cư Nguyên Phát nhìn Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan với đôi mắt thâm phục rồi mỉm cười nói:

- Chỉ còn nửa dặm nữa là đến điện của Thiên Long Bang. Bây giờ các cao thủ của cửu đại môn phái đều ở đó. Hai người cứ tùy nghi đến đó, sẽ có người tiếp đãi. Còn lão phu đến đây đã tròn nhiệm vụ.

Nói vừa dứt lời, lão chấp quyền lại rồi quay đi mất.

Mã Quân Vũ ngó ra đằng xa, quả nhiên thấy trong khoảng rừng thưa kia hiện rõ một tầng lầu cao chói vót.

Hai người đi thêm mười trượng nữa thoát thấy hai vị đồng tử trạc độ mười bảy tuổi từ sau hai cây tùng bước ra nghiêng mình chào hỏi:

- Công tử! Cô nương! Có phải hai người đến đây tham gia đấu kiếm không?

Mã Quân Vũ gật đầu:

- Đúng!

- Không biết hai vị thuộc môn phái nào?

- Tại hạ là đệ tử trong phái Côn Luân!

- Mời hai vị theo tôi!

Dứt lời, hai đồng tử chấp tay trước ngực đi trước, hai người bước theo sau.

Qua khỏi khoảng rừng thưa, đến trước một ngôi nhà đồ sộ nguy nga. Hai đồng tử quay lại chấp tay nói:

- Cao nhân trong phái Côn Luân đến ở đây, xin mời hai vị vào.

Nói vừa dứt lời họ tránh qua một bên rồi đi mất.

Hai người xô ngỏ bước vào thì thấy cung điện này đứng sừng sững trong vườn hoa đủ màu sắc, mùi hương bay ngào ngạt, người ta có cảm giác như lạc tới cảnh Bồng Lai. Bốn vách tường cao chừng hai mươi trượng, các cửa đều có sơn son thếp vàng lộng lẫy.

Hai người bước vào cửa chính thấy trong phòng trưng bày rực rỡ, bàn ghế bóng loáng, đèn nến sáng choang sắp đặt huy hoàng rất đẹp mắt.

Bỗng từ trong bước ra một thiếu niên chừng hai mươi tuổi, lưng đeo kiếm đỏ, vẻ mặt tươi cười.

Mã Quân Vũ chưa từng đến Côn Luân Sơn nên không biết thiếu niên ấy là ai.

Lý Thanh Loan mở miệng cười và gọi:

- Sư huynh!

Chàng ta chấp tay cung kính vái chào nàng rồi nhìn Mã Quân Vũ hỏi:

- Lý sư muội! Vị này có phải là Mã sư đệ, môn hạ của đại sư bá?

Mã Quân Vũ đáp:

- Vâng! Tiểu đệ là Mã Quân Vũ.

- Còn tôi là Hoàng Chí Anh, môn hạ của Chưởng Môn.

Lý Thanh Loan nói:

- Huynh sư huynh là đại đệ tử trong phái Côn Luân chúng ta, rất được Chưởng Môn sư bá yêu chuộng đấy.

Mã Quân Vũ cúi đầu xá một cái, nói:

- Mã Quân Vũ tôi là bất hiếu sư đệ đã bị Chưởng Môn sư thúc đuổi ra môn trường.

Hoàng Chí Anh nghiêng mình đáp lễ nói:

- Chúng ta là sư huynh đệ. Tuy chưa từng gặp mặt nhau nhưng tôi đã được Đại sư bá và Lý sư muội giới thiệu nên bấy lâu nay tôi hằng muốn gặp sư đệ. Nay được gặp mặt nhau tôi hoan hỉ lắm. Còn việc đuổi sư đệ, theo tôi được biết là Đại sư bá và Chưởng Môn rất hối tiếc. Chỉ cần sư đệ đối với sư môn như trước thì sẽ trở về lại là môn hạ Côn Luân.

Mã Quân Vũ chấp tay cung kính đáp:

- Nếu sư huynh có lòng tốt tiến cử sư đệ trở về lại sư môn thì không bao giờ sư đệ có thể quên công đức của sư huynh.

Bổng Mã Quân Vũ chợt thấy nhị sư thúc và tam sư thúc bước ra. Chàng vội vã quỳ xuống đất nói lớn:

- Bất hiếu đệ tử là Mã Quân Vũ xin kính chào nhị vị sư thúc.

Thông Linh đạo trưởng không nói một tiếng mà từ từ đi vào trong thính đường.

Lúc đó, tam sư thúc Ngọc Chánh Tử nhìn Lý Thanh Loan nói:

- Kìa! Loan nhi lại đây!

Nàng đang chấp tay cúi đầu quỳ bên Mã Quân Vũ, nghe gọi liền đứng dậy chạy tới nói:

- Sư phụ! Con và Vũ ca học được nhiều võ công nên cũng tham gia vào trận đại hội anh hùng...

Bà vuốt nhẹ mái tóc nàng rồi nói:

- Nửa năm qua con ở nơi nào?

- Con ở cùng với Bích tỷ.

- Sao? Con ở chung với Lâm Ngọc Bích? Nó chưa chết sao?

Nàng lắc đầu nói:

- Tài năng của tỷ tỷ giỏi hơn lúc trước nhiều lắm vì chúng con cùng học một quyển sách mà trong đó có ghi đủ thứ võ công quyền chưởng, kiếm thuật và phép nội công, cái gì cũng có cả.

Bà cười nhạt nói:

- Hừ! Bây giờ nó ở đâu? Sao không đến gặp sư phụ?

- Thưa, con và tỷ tỷ cùng đi nhưng sau khi con gặp được Vũ ca thì tỷ tỷ bỏ đi một mình.

- Nó đi đâu?

- Vũ ca có hỏi nhưng Bích tỷ tỷ không nói.

Lý Thanh Loan thở dài nói tiếp:

- Con không dám nói dối sư phụ. Con đã nói hết về việc của Bích tỷ tỷ cho sư phụ nghe. Nếu sau này Bích tỷ tỷ hay được sẽ giận con lắm.

Dứt lời, nàng ngược mặt ngó thì thấy bà ta đã bỏ đi lúc nào không biết.

Đang lúc sững sốt, chợt nghe Hoàng Chí Anh nói:

- Sư muội! Làm ơn cho huynh hỏi thăm một chút.

- Sư huynh có việc hỏi tôi, dĩ nhiên là không thể từ chối được.

Lý Thanh Loan theo Hoàng Chí Anh đến một góc sân, còn Mã Quân Vũ thì đứng cúi đầu suy nghĩ tìm cách nào để gặp sư trưởng.

Hoàng Chí Anh hỏi:

- Sư muội đã gặp Lâm Ngọc Bích sao?
- Không phải chỉ gặp mà thôi mà cùng ở chung nhau nửa năm rồi!

Nàng ngược lên ngó Hoàng Chí Anh rồi tiếp:

- Bây giờ tài năng của Bích tỷ tỷ rất giỏi.

Hoàng Chí Anh bước lui lại mấy bước, trở mắt nhìn nàng hỏi:

- Thật thế sao? Nếu sư muội nói dối với tiểu huynh thì...
- Sư huynh là đệ nhất môn đệ của phái Côn Luân, muội đâu dám nói dối. Lúc nãy sư phụ hỏi muội cũng nói như vậy mà.

Dứt lời, nàng lại lắc đầu nói tiếp:

- Ô! Sư huynh không tin muội à?

Hoàng Chí Anh cười:

- Sư muội là người đoan chính, huynh biết lắm. Nếu không tin sư muội thì còn tin ai nữa. Huynh nói chơi đó thôi, xin sư muội chớ trách.

- Ủ! Vậy mới phải chứ!

Hoàng Chí Anh ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu huynh còn có một việc cần hỏi, chẳng biết sư muội có bằng lòng không?

Nàng nói:

- Sư huynh cứ nói! Muội rất sẵn lòng.
- Hiện giờ Lâm Ngọc Bích ở đâu?
- Muội không biết.
- Tại sao?
- Vì khi muội với tỷ tỷ cùng ra đi bỗng gặp Vũ ca thì Bích tỷ tỷ bỏ đi mất.
- Sư muội ở chung với Lâm Ngọc Bích thời gian nửa năm thấy thái độ nàng như thế nào?

Lý Thanh Loan thấy chàng hỏi với giọng run run lấy làm lạ hỏi:

- Bích tỷ tỷ như thế nào chứ?

Hoàng Chí Anh thở dài nói tiếp:

- Bình thường Lâm muội có nói qua những chuyện gì với sư muội không?

Lý Thanh Loan trố mắt nhìn chàng nói:

- Bích tỷ tỷ có thái độ hơi kỳ lạ. Nghĩa là có lúc vui cười, có lúc lại khóc lóc, khó chịu. Muội hỏi lý do thì chẳng bao giờ tỷ ấy nói cho tôi biết.

Bích tỷ tỷ thường than:

“Ôi! Muội có tấm lòng trong sạch quá! Chứ không phải như bao người có tâm địa khó lường. Muội phải ráng luyện tập võ công mà giúp cho Vũ ca đi đánh những kẻ gian tà đó.”

Hoàng Chí Anh buồn bã nói:

- Xin đa tạ sư muội!

Rồi chàng quay lưng bỏ đi.

Sự nhận xét của Lý Thanh Loan cũng khá tinh vi, nàng nghĩ thầm:

“Sư huynh gạn hỏi Bích tỷ tỷ như thế chắc có ẩn ý gì đây.”

Bỗng nàng liên tưởng đến sự nhớ nhung của mình khi xa Quân Vũ khiến nàng thương hại.

Nghĩ đến đây, nàng bỗng gọi lớn:

- Huynh sư huynh!

Chàng quay lại hỏi:

- Sư muội nói gì?

- Sư huynh có muốn gặp Bích tỷ tỷ không?

- Huynh chỉ muốn biết sức khỏe của Lâm Ngọc Bích để yên tâm, còn sự gặp gỡ không quan hệ.

- Sư huynh dối muội rồi! Muội biết sư huynh muốn gặp Bích tỷ tỷ lắm. Nếu quả vậy muội sẽ mách dùm cho.

Hoàng Chí Anh mỉm cười nói lảng:

- Việc mà Mã sư đệ bị đuổi ra môn trường đó, sư muội có biết không?

- Nhưng sao?

- Chiếu theo luật của Côn Luân phái, kẻ đã bị đuổi ra khỏi môn phái không có quyền đến cung điện này. Tuy nhiên sư trưởng đã hiểu rõ tâm địa của hai người thì chắc không can chi. Vậy giờ đây sư muội dắt Mã sư đệ đến Tây phòng đó mà ở, chờ tôi thỉnh ba vị sư trưởng xong sẽ đến đấy.

Nói vừa dứt lời, Hoàng Chí Anh quay lưng đi thẳng vào trong.

Lý Thanh Loan bước lại, nắm tay Mã Quân Vũ dắt về phía Tây phòng.

Nãy giờ chàng cố tìm cách nào để tìm gặp sư trưởng nên chàng bị Lý Thanh Loan dắt đi như một cái máy, khi đến cửa phòng mới nói:

- Muội kéo huynh đến phòng này làm gì?

- Huynh sư huynh bảo chúng ta tạm thời ở đây, lúc nào thỉnh thị được sẽ cho chúng ta gặp sư trưởng.

Mã Quân Vũ gật đầu rồi xô cửa bước vào phòng.

Để an trí cho những cao thủ đến tham dự đấu kiếm, Thiên Long Bang cục đã làm một cái Ngân Tinh Các, trong đó gồm mười ngôi nhà, mỗi nhà đều có nhiều phòng rộng rãi, mỗi phòng có thể dung nạp hai mươi người đủ tiện nghi. Chín cái kia là để tiếp đãi chín đại môn phái, còn một cái dành cho những người vô môn vô phái trong giang hồ.

Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan mỗi người đều lựa một phòng an nghỉ.

Chàng thay bộ y phục dính đầy bùn, lấy ra và mặc chiếc áo lót da rắn của Bạch Vân Phi cho chàng. Mã Quân Vũ lấy làm lạ. Theo lời Bạch Vân Phi thì chiếc áo này dùng che đao kiếm mà sao mảnh mai mềm mại. Chàng mặc vào cứ vuốt ve mân mê mãi.

Bổng Hoàng Chí Anh chạy tới với vẻ mặt đầy nghiêm khắc.

Mã Quân Vũ đoán biết sẽ có chuyện gì xảy ra không may rồi, tim chàng đập mạnh hồi hộp hỏi:

- Việc đệ nhờ sư huynh đó thế nào?

Hoàng Chí Anh lắc đầu đáp:

- Việc rất bất ngờ. Tâm trạng ba vị sư trưởng thật khó đoán.

- Ba vị sư trưởng thế nào?

- Huynh thỉnh cầu ba vị đã hai lần, nhưng ba vị không trả lời.

Lúc đó, Lý Thanh Loan đã thay quần áo xong chạy vào phòng Mã Quân Vũ. Nàng mặc một bộ đồ trắng tinh trông dung nhan rất diễm lệ.

Hoàng Chí Anh liếc nàng rồi nói:

- Bây giờ sư đệ cứ tạm thời ở đây, chưa phải lo đi gặp ba vị sư trưởng. Chờ khi nào huynh tìm được cơ hội sẽ thỉnh cầu sau. Còn Lý sư muội có thể đi bái kiến trước coi thử phản ứng của sư trưởng như thế nào.

Mã Quân Vũ than:

- Chỉ còn hai hôm nữa là đến ngày đấu kiếm. Nếu trong thời gian này mà ba vị sư trưởng không chịu gặp đệ thì...

Hoàng Chí Anh nói:

- Đại sư bá và tam sư thúc thì không kể, chỉ có Chưởng Môn là quan trọng hơn cả. Tuy sư phụ chưa muốn tiếp kiến sư đệ, nhưng coi bộ ông không có ý đuổi sư đệ đâu. Bây giờ chỉ có cách là sư đệ ráng nhẫn nhịn chờ đợi.

- Nếu đệ được trở về môn phái thì đầu có chờ đợi đệ cũng không nề hà gì cả. Đệ xin đặt hy vọng vào sư huynh đấy.

- Miễn sư đệ có ý chờ đợi, huynh sẽ cố tâm tạo cơ hội vì tâm tư của Chưởng Môn rất khó đoán.

- Vâng, tiểu đệ sẵn sàng tuân lệnh của sư huynh.

Hoàng Chí Anh chấp tay cáo biệt rồi lui ra.

Thanh Loan nhìn vẻ mặt đau khổ của Quân Vũ nói:

- Muội đi gặp Chưởng Môn sư bá. Nếu tiện muội sẽ thưa hộ cho huynh.

Mã Quân Vũ khỏa tay nói:

- Huynh sư huynh nói không sai. Ba vị đã biết huynh ở đây mà không đuổi, tất đã động lòng thương xót. Huynh cần phải chờ đợi. Muội đừng quây rầy Chưởng Môn mà làm hỏng việc của huynh.

- Nếu vậy muội cũng khỏi gặp sư phụ nữa. Muội ở đây với anh.

Mã Quân Vũ nói:

- Đâu có được! Muội đâu phải bị đuổi ra khỏi Côn Luân mà lại không gặp sư trưởng! Thôi đi lẹ đi! Huynh chờ muội, nhưng nhớ đừng dă động đến việc huynh mà làm phiền người nhé.

Lý Thanh Loan ra đi một lúc thì trở lại cười nói:

- Ba vị sư trưởng mãi lo bàn luận về võ công, muội và sư huynh chờ đợi mãi không được. Muội sợ huynh ở đây buồn nên trở về.

Mã Quân Vũ nghĩ giây lát rồi nói:

- Đúng rồi! Trận đấu kiếm này không những chỉ Thiên Long Bang và chín đại môn phái mà thôi, còn có anh hùng vô môn vô phái nữa. Việc này rất hệ trọng, thế thì ba vị sư trưởng không thể coi thường được.

Một ngày trôi qua sao mà nhanh đến thế.

Bỗng Hoàng Chí Anh chạy đến nói:

- Ba vị sư trưởng tìm được một thứ võ công tân kỳ, nên ngày đêm lo nghiên cứu tìm tòi. Ai nấy đều tỏ vẻ mệt nhọc, không có thì giờ nhắc đến việc của sư đệ. Mong sư đệ chịu khó chờ đợi thêm một ngày nữa.

- Sư huynh cứ yên tâm, đệ sẵn sàng chờ đợi. Miễn sư huynh có lòng đoái tưởng, đệ xin đa tạ.

- Sư đệ giàu tính nhẫn nại như thế, huynh tin chắc sẽ được trở về sư môn.

Dứt lời, Hoàng Chí Anh cáo biệt.

Mãi đến ngày hôm sau, cũng không thấy Hoàng Chí Anh lai vãng. Qua ngày thứ ba là ngày đấu kiếm.

Trời vừa sáng thì có Hồ Nam Bình trong Thiên Long Bang cùng theo sau tám đại hán mặc áo đen đến cửa ngõ môn của Ngân Tinh Các điện. Tức thì Thông Linh đạo trưởng, Huyền Thanh đạo trưởng, Ngọc Chánh Tử và theo sau là Hoàng Chí Anh bước ra nghinh tiếp.

Mã Quân Vũ chỉ có quyền đứng xa ngoài một trượng.

Hồ Nam Bình mặc áo xanh, râu dài, chấp quyền chào Côn Luân Tam Tử rồi nói:

- Tại hạ tuân lệnh Bang Chủ, đặc biệt đến đây mời ba vị và đệ tử của quý phái giá lâm đến trận đấu kiếm Đoạt Hồn Ải. Bang Chủ chúng tôi đã chờ sẵn ở đó mong hầu đón quý vị.

Thông Linh đạo trưởng mỉm cười nói:

- Phái một kẻ tùy tùng đến tin cho chúng tôi biết cũng đủ rồi. Phiền phen cuộc chủ đại giá thân hành đến đây, chúng tôi rất ái ngại.

Hồ Nam Bình mỉm cười:

- Ô hay! Danh của Côn Luân Tam Tử đã lẫy lừng trong võ lâm ai mà không biết. Song thời gian chuẩn bị của bản bang rất ít nên chắc có nhiều chỗ sơ xuất. Xin ba vị đạo trưởng đại lượng tha thứ cho.

Thông Linh đạo trưởng nói:

- Thôi, chúng ta hãy đi ngay để khỏi phiền lòng Tô Bang Chủ chờ đợi.

--- oOo ---